

Arrest

**nr. 69 899 van 14 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 mei 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 juni 2011.

1.3. Op 14 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Algiers. U zou sinds het einde van uw legerdienst in 1995 tot aan uw vertrek uit Algerije op 8 oktober 2009 systematisch door de politie zijn lastiggevallen voor identiteitscontroles. U zou wekelijks verschillende malen zijn meegenomen naar het bureau voor ondervraging. In 1999 zou u tevergeefs getracht hebben om via een tenlasteneming door uw broer A.(...) in Groot-Brittannië een visum voor dit land aan te vragen. Eén maand ongeveer vóór uw vertrek in oktober 2009 zou u een Turks visum zijn gaan aanvragen waarmee u legaal het land hebt verlaten. In Turkije zou u uw Algerijns paspoort overhandigd hebben aan de smokkelaar. U zou illegaal, aan boord van een zodiac, naar Griekenland zijn doorgereisd waar u ongeveer acht maanden illegaal zou hebben gewoond en gewerkt. U zou met een valse identiteitskaart een vlucht naar België geboekt hebben. In mei 2010 zou u in België zijn aangekomen in de hoop hier werk te vinden en vervolgens te kunnen huwen. U zou samen met negentig personen in een kraakpand geleefd hebben. De politie van Brussel nam uw vingerafdrukken op 13 juni 2010 waarbij u een alias opgaf en een valse nationaliteit, namelijk Nagrad Saleh – Palestijnse origine. U zou verder illegaal zijn blijven leven en werken in Brussel tot wanneer Algerijnse vrienden, met wie u in het kraakpand zat, u zouden hebben aangeraden asiel aan te vragen. Ze zouden u meegedeeld hebben dat u zo onderdak zou krijgen van de Belgische staat. Op 23 november 2010 diende u een asielaanvraag in. U deelde bij uw inschrijving mee dat u eerder illegaal gewerkt hebt waarbij u een arbeidsongeval hebt gehad en u pijn had aan uw rechter schouderblad.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit, dit terwijl u zelf verklaart dat u een geboorteakte liggen hebt in uw thuisland (Verklaring dd. 21/02/2011 punt 21) en u eventueel een kopie van uw identiteitskaart kan trachten te vergaren (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw vergoelijking hiervoor, namelijk dat u niet wist hoe, u het document zelf niet nodig had en er daarenboven niemand u geïnformeerd heeft over het belang van het neerleggen van documenten, kan niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 11). U verbleef sinds eind februari 2011 in een centrum van het Rode Kruis en hierna in het Klein Kasteeltje waar u door sociaal-assistenten ondersteund wordt en waardoor het niet meer dan logisch is dat u intussen moet hebben geweten dat het aantonen van uw identiteit niet onbelangrijk is. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot de asielprocedure in.

Verder kunt u geen enkel reisbescheiden, zoals uw eigen Algerijns paspoort (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5), voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor asielzoekers geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht en wanneer u bent aangekomen. Verder hebt u pas zes maanden ná aankomst in België asiel aangevraagd. U leefde en werkte al die tijd illegaal. U hiernaar gepeild verklaart niet te hebben geweten dat er een mogelijkheid hiertoe bestond (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw verklaring kan niet overtuigen daar er van iemand die uit vrees voor zijn leven beweert zijn land te hebben verlaten kan verwacht worden dat een dergelijk persoon bij aankomst in een land als België zich quasi onmiddellijk informeert naar de mogelijkheden tot bescherming. Dit gegeven doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. In dit kader dient aangestipt dat het toch wel opmerkelijk is dat u wel heel goed uw weg wist te vinden op de illegale arbeidsmarkt en dit nota bene vlak in de buurt van het Klein Kasteeltje (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). Nogmaals geconfronteerd met het uitblijven van het indienen van een asielaanvraag toen u op 13 juni 2010 door de Brusselse politie in het kraakpand gecontroleerd werd, beweert u andermaal niet op de hoogte te zijn geweest van asiel (gehoorverslag CGVS, p. 6). Aansluitend haalt u zelf aan dat er u daarna door Algerijnse vrienden in het kraakpand werd meegedeeld dat in uw geval u beter asiel kan aanvragen waardoor u een woonst zal worden aangeboden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gezien bovenstaande observaties hebt u totaal niet aannemelijk gemaakt waarom u niet eerder een asielaanvraag heeft kunnen indienen en het 'lange uitblijven' van een dergelijke asielvraag ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor vervolging.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt andermaal onderstreept door het feit dat u in uw Vragenlijst, samen met u ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, geen enkele allusie gemaakt hebt op het feit dat u van 1995 tot

2009 systematisch door de politie aangehouden en meegenomen werd naar het bureau in het kader van een identiteitscontrole (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 8 en 9). U haalde in uw Vragenlijst enkel socio-economische motieven aan, zowel als reden van vertrek als vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaarde dat het leven niet gemakkelijk is in Algerije. U vindt moeilijk werk en leefde nog steeds bij uw ouders. U wilde naar België komen om hier een beter leven te kunnen opbouwen en te kunnen werken (zie Vragenlijst dd. 21/02/2011 vraag 3 punt 4 en 5, p. 2). Geconfronteerd met deze omissie bevestigt u dat u niet over deze arrestaties sinds 1995 gepraat hebt omdat u antwoordde op de vragen en tijdens het gehoor op het CGVS iets over 1995 gevraagd wordt waarop u antwoordt (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze vergoelijking biedt geen afdoende verschuiving aangezien u stelt dat deze arrestaties mede de oorzaak waren van uw vertrek uit Algerije en er dan ook kan verwacht worden dat u deze feiten spontaan zou vertellen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat uzelf geen opmerkingen had met betrekking tot het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag CGVS, p. 1). Het is pas nadat uw advocaat zich inmengde in het gehoor, namelijk door aan te kaarten dat u hem eerder had meegedeeld dat u niet alles op de DVZ heeft kunnen melden en het CGVS hiernaar peilt, dat u uw verklaring met betrekking tot het verloop van het gehoor bij de DVZ wijzigt en meedeelt dat op de DVZ er niet gevraagd werd "telkens u werd aangehouden" (gehoorverslag CGVS, p. 2). Gewezen op het feit dat het aan u als asielzoeker is om zelf spontaan alles te vertellen, beweert u dat u het aan de tolk hebt verteld maar dat het niet werd genoteerd, u weet niet of de tolk het niet heeft gehoord of niet heeft vertaald (gehoorverslag CGVS, p. 2). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk aangezien de Vragenlijst u werd voorgelezen en u deze ter goedkeuring hebt ondertekend. Tot slot hebt u uw land legaal, in het bezit van uw Algerijns paspoort, kunnen verlaten hetgeen andermaal wijst op het gebrek aan vrees voor vervolging door uw autoriteiten. Hiermee geconfronteerd geeft u zelf toe niet gezocht te worden door uw autoriteiten (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat uw beweegredenen om uw land te verlaten richting Europa met als doel te werken en te kunnen huwen (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5) socio-economisch van aard zijn en niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. U geeft zelf ook toe nog steeds niet te weten wat asiel is, maar dit enkel te hebben ingediend om onderdak te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije (zoals uw woonplaats : de hoofdstad Algiers) geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Uit bijkomende informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de situatie, na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld, intussen weer gekalmeerd is en de normaliteit is teruggekeerd. Actueel lopen burgers geen specifiek risico.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vordert van de bestreden beslissing, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaat hij eraan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State niet dienstig wordt aangevoerd. Voorts benadrukt de Raad dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de

vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, het beginsel van behoorlijk bestuur en de formele motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste zoals omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen.

Wat betreft het ontbreken van identiteitsdocumenten, herhaalt verzoeker dat hij zijn paspoort heeft afgegeven aan een smokkelaar in Turkije en dat zijn geboorteakte en identiteitskaart in Algerije liggen. Hij stelt dat hij deze stukken in origineel of in kopij naar België tracht te krijgen maar dat zijn familie deze nog niet heeft bezorgd. Verzoeker meent dat hem dus bezwaarlijk kan worden verweten dat hij geen of onvoldoende stappen onderneemt om identiteitsbewijzen te bekomen.

Waar hem door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt verweten pas zes maanden na zijn aankomst in België asiel te hebben aangevraagd en in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding te hebben gemaakt van zijn vervolging door de Algerijnse politie, herhaalt verzoeker dat hij bij zijn aankomst in België geen kennis had van het feit dat men asiel kon aanvragen en hij pas later, door vrienden die ook in het kraakpand woonden, werd ingelicht dat er iets bestond zoals een asielaanvraag. Deze onbekendheid met de situatie en zijn onwetendheid maakt het aannemelijk waarom het zolang duurde vooraleer hij een asielaanvraag indiende, aldus verzoeker. Dat hij pas later bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat hij systematisch problemen had met de politie is volgens verzoeker evenmin verwonderlijk. Hij wist immers niet waarover het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou gaan en hij heeft toen enkel, uit onbekendheid met de situatie, geantwoord op de hem voorgelegde vragen. Er werden hem geen vragen gesteld over de problemen met de politie.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn aangezien dit artikel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tot op heden geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van zijn identiteit of nationaliteit, terwijl hij zelf verklaart dat zijn geboorteakte in Algerije ligt en hij eventueel een kopie van zijn identiteitskaart kan trachten te vergaren, hij geen overtuigende verklaring geeft voor het gebrek aan documenten, hij verder geen reisbescheiden kan voorleggen en zijn reisweg niet bewijst, (ii) hij totaal niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij pas zes maanden na aankomst in België asiel heeft aangevraagd en het 'lange uitblijven' van een dergelijke asielaanvraag dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging ondermijnt, (iii) het ongeloofwaardige karakter van zijn asielaanvraag

andermaal wordt onderstreept door het feit dat hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij van 1995 tot 2009 systematisch door de politie aangehouden en meegenomen werd naar het bureau in het kader van een identiteitscontrole en hij in de vragenlijst enkel socio-economische motieven aanhaalde, zowel als reden van vertrek en als vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst, hij geen afdoende verschooning biedt voor deze omissie aangezien hij stelt dat deze arrestaties mede de oorzaak waren van zijn vertrek uit Algerije en er dan ook kan verwacht worden dat hij deze feiten spontaan zou vermelden, ook zijn bewering dat hij het aan de tolk heeft verteld maar dat het niet werd genoteerd niet aannemelijk is aangezien de vragenlijst hem werd voorgelezen en hij deze ter goedkeuring heeft ondertekend, het feit dat hij zijn land legaal, in het bezit van zijn Algerijns paspoort, heeft kunnen verlaten andermaal wijst op het gebrek aan vrees voor vervolging door zijn autoriteiten en hij hiermee geconfronteerd zelf toegaf niet gezocht te worden door zijn autoriteiten, (iv) zijn beweegredenen om zijn land te verlaten richting Europa met als doel te werken en te kunnen huwen socio-economisch van aard zijn en niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, hij zelf toegeeft nog steeds niet te weten wat asiel is maar dit enkel te hebben ingediend om onderdak te krijgen en er, gezien bovenstaande vaststellingen, evenmin redenen zijn om hem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en (v) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije (zoals zijn woonplaats: de hoofdstad Algiers) geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 juni 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met een aantal motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen met concrete elementen en pertinente gegevens.

3.4.2. Immers, wat betreft het gegeven dat hij tot op heden in gebreke blijft zijn identiteit, nationaliteit en reisweg te staven, terwijl dit nochtans essentiële elementen zijn in de asielprocedure en de asielzoeker ingevolge de plicht tot medewerking die op hem rust gehouden is om de documenten waarover hij beschikt of zou kunnen beschikken – in casu zijn geboorteakte en identiteitskaart die zich volgens zijn verklaringen in Algerije bevinden (administratief dossier, stuk 10, verklaring DVZ, vraag 21) en zijn Algerijns paspoort – voor te leggen, beperkt verzoeker zich tot de loutere beweringen dat hij zijn paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar in Turkije en dat hij aan zijn familie heeft gevraagd om zijn identiteitsdocumenten op te sturen maar zij deze nog niet hebben bezorgd, waarmee hij niet vermag aan te tonen dat hij daadwerkelijk ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog

documenten in zijn bezit te krijgen. Zijn nalatige houding getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een gebrek aan medewerking en interesse.

3.4.3. Zoals terecht wordt aangehaald door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze, wordt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de Algerijnse autoriteiten ondermijnd door de vaststelling dat hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij van 1995 tot 2009 systematisch door de politie werd aangehouden en meegenomen naar het bureau in het kader van een identiteitscontrole en hij in de vragenlijst enkel socio-economische motieven aanhaalde, zowel als reden van vertrek en als vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoekers verklaring voor deze ommissie, namelijk dat hij niet wist waarover het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou gaan, hij heeft toen enkel, uit onbekendheid met de situatie, heeft geantwoord op de hem voorgelegde vragen en er hem geen vragen werden gesteld over de problemen met de politie, kan niet worden aangenomen. De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure spontaan alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat overigens dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd welke feiten wijzen op een gegronde vrees ten opzichte van zijn land van herkomst. Hij verwees hierbij enkel naar de moeilijke levensomstandigheden in Algerije: *“In Algerije zijn er veel problemen? Ik ben 37 jaar en nog steeds ongehuwd. Mijn broer S. (...) is ook nog niet gehuwd. Het leven is niet makkelijk, ik vind moeilijk werk. Ik leefde nog altijd bij mijn ouders. Ik ben naar België gekomen om hier een beter leven te kunnen opbouwen en te kunnen werken. Ik meen dat men in België Frans spreekt en dit maakt het voor mijn makkelijker.”* (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 2). Aangezien verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat de arrestaties mede de oorzaak waren van zijn vertrek uit Algerije, kan dan ook worden verwacht dat hij deze feiten spontaan aanhaalt op het ogenblik dat hem wordt gevraagd om de redenen te noemen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten.

Verzoeker betwist overigens niet de motivering in dit verband waar wordt gesteld dat zijn bewering dat hij de arrestaties aan de tolk heeft vermeld maar dat dit niet werd genoteerd niet aannemelijk is aangezien de vragenlijst hem werd voorgelezen en hij deze ter goedkeuring heeft ondertekend, dat het feit dat hij zijn land legaal, in het bezit van zijn Algerijns paspoort, heeft kunnen verlaten andermaal wijst op het gebrek aan vrees voor vervolging door zijn autoriteiten en dat hij zelf toegaf niet gezocht te worden door zijn autoriteiten wanneer hij met dit gegeven werd geconfronteerd. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.4.4. Tot slot benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat verzoeker ongeveer acht maanden illegaal in Griekenland zou hebben gewoond en gewerkt doch er geen asielaanvraag indiende en hij ook in België gedurende ongeveer zes maanden illegaal leefde en werkte alvorens op 23 november 2010 asiel aan te vragen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Dit klemt des te meer daar de reden die hij aanhaalt ter vergoelijking van zijn nalaten om asiel te vragen, namelijk dat hij niet in Griekenland wilde blijven (administratief dossier, stuk 3, p. 5), niet ernstig is en dan ook bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard. Ook de bewering als zou hij bij aankomst in België geen kennis hebben gehad van het bestaan van de asielprocedure kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, niet in het minst overtuigen, temeer hij wél heel goed zijn weg wist te vinden op de illegale arbeidsmarkt en hij dus ongetwijfeld met tal van mensen in contact is gekomen, hij bovendien verklaarde met negentig (!) personen in een kraakpand te hebben geleefd en hij op 13 juni 2010 zelfs in aanraking is gekomen met de Belgische politie (administratief dossier, stuk 3, p. 5-6) zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij gedurende een periode van bijna zeven maanden onwetend zou zijn geweest omtrent de mogelijkheid om zich vluchteling te verklaren.

3.4.5. Tegen de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat verzoekers beweegredenen om zijn land te verlaten richting Europa met als doel te werken en te kunnen huwen socio-economisch van aard zijn en niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat hij zelf toegeeft nog steeds niet te weten wat

asiel is maar dit enkel te hebben ingediend om onderdak te krijgen en er, gezien het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing, evenmin redenen zijn om hem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat ook deze motieven staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.4.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier. Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

3.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in fine weliswaar verzoekt om hem minstens subsidiaire bescherming te bieden doch geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Evenmin betwist hij de motivering van de bestreden beslissing in dit verband, noch toont hij aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. De motivering van de bestreden beslissing houdende weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijft dan ook onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.6. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS